RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 108.865 van 4 juli 2002
in de zaak A. 112.919/VII-25.064

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
advocaat B. VRIJENS,
kantoor houdende te 9000 GENT,
Kortrijksesteenweg 551

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Slovaakse nationaliteit, op 15 november 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 oktober 2001 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 6 september 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 11 december 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 8 mei 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 4 juni 2002;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die, loco advocaat B. VRIJENS, verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur F. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 5 augustus 2001 en verklaart zich vluchteling op 24 augustus 2001.

1.2. Op 6 september 2001 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 16 oktober 2001 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal is als volgt gemotiveerd :

> "U, een Slovaaks staatsburger van Roma-origine, verklaart uw land van herkomst verlaten te hebben omwille van onderstaande redenen. Uw problemen in Slovakije begonnen ongeveer drie maanden geleden, bij het begin van de zomer van 2001.Toen werd iemand uit uw familie u kent zijn naam niet- vermoord. Uw oom M. M. (01-15134), een lid van Romska Obcanska lniciativa (R.O.I.), sprak regelmatig over die moord op partijmeetings van R.O.I. en in de straat. U logeerde Uzelf werd sinds twee maanden op straat door politie en maffia gevolgd. U logeerde vaak bij uw oom. Daarom vermoedt u dat men u volgde omdat men dacht dat u zijn dochter was. Een maand voor u aankomst in België (d.d. 24 augustus 2001) werd u in Kosice door twee mannen verkracht en ter plekke achtergelaten. Een van de daders herkende u als een van de van de mannen die u daarvoor gevolgd had. En oudere man vond u en bracht u naar de dienst spoedgevallen. Hier werd u verzorgd en kreeg een medisch attest. De volgende ochtend ging u te zamen met uw tante M. K.(01-15134B) naar de politie om van het voorval aangifte te doen. De politie nam de medische attesten van u af maar stelde geen proces verbaal op. Dezelfde dag diende u de daders te identificeren -u kon één van hen identificeren. Bij het buitengaan van het politiekantoor kwam u deze man tegen. Hij zei dat hij u zou vermoorden. De dader werd aangehouden maar werd snel terug vrijgelaten. U diende zich twee dagen later opnieuw op het politiekantoor aan te

melden. Toen u dat deed werd u echter zonder reden weggestuurd. De medische attesten kreeg u niet terug. Vervolgens ging u naar huis. Daar zei een buurman die politieagent was dat u best zou onderduiken. U ging dadelijk naar uw tante en vertrok na twee dagen naar een vriendin. Een tijd later belde u tante u daar's nachts op, zei dat er brand in hun woning was geweest en dat u dringend naar hen moest gaan. Uw vriendin bracht u naar haar. Dezelfde nacht vertrok u met uw oom en tante naar België. U ontvluchtte Slovakije uit angst dat uw verkrachter u zou komen vermoorden. Op 24 augustus 2001 vroeg u in België de status van vluchteling aan.

Uw relaas op het Commissariaat-Generaal wijkt af van uw relaas op de Dienst Vreemdelingenzaken. Zo verklaart u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u door één man werd vastgehouden terwijl twee andere mannen u verkrachtten (verslag dvz, p14). Op het Commissariaat-Generaal verklaart u dat u door twee mannen werd gevolgd en door hen verkracht -en maakt u geen enkele van een derde persoon die er bij betrokken was (verslag cgvs, p4). Verder verklaart u op Dienst Vreemdelingenzaken dat de politie naar aanleiding van de verkrachting een proces-verbaal opstelde (verslag dvz, p14). Op het Commissariaat-Generaal stelt u dat de politie geen proces-verbaal opstelde naar aanleiding van de verkrachting (verslag cgvs, p4). Tenslotte verklaart u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat de daders u geregeld voor de deur van uw woning stonden op te wachten en u bedreigden (verslag dvz, p14). Op het Commissariaat-Generaal verklaart u dat u een van de daders slechts eenmaal terugzag, namelijk vlak na de identificatie in het politiebureau (verslag cgvs, p5).

Bovenstaande vaststellingen laten niet toe verder geloof te hechten aan uw verklaringen. Bijgevolg kan onmogelijk in hoofde van u een vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève vastgesteld worden. U vermeldt wel nog dat u oom M. M. (O.V. 5.086.756) politiek aktief was. Als lid van de zigeunerpartij ROI protesteerde hij openlijk tegen de moord op een jonge Roma (een ver familielid) door de politie. De asielaanvraag van M. M. werd echter door het Commissariaat-generaal bedrieglijk bevonden en met een bevestigende beslissing afgesloten. Derhalve dienen we ook uw asielaanvraag te besluiten met een bevestigende beslissing van de weigering van verblijf. De door u aangebrachte documenten, i.c. een Slovaaks paspoort, bevestigen enkel uw identiteit, waaraan niet getwijfeld werd.".

2.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een enig middel het volgende aanvoert:

"Schending van het artikel 1, par. A, al. 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting.

Dat verweerder in de bestreden beslissing het artikel 1, par. A, al. 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en de zorgvuldigheidsverplichting schendt, wanneer deze weigert de vluchtelingenstatus aan verzoekster toe te kennen.

De definitie van de Vluchtelingenconventie van Genève luidt immers als volgt: « geldt als vluchteling: elke persoon die zich uit gegronde vrees voor vervolging om redenen van ras, godsdienst, nationaliteit, lidmaatschap van een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging, buiten het land bevindt waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of uit hoofd van bovenbedoelde vrees niet wil inroepen.»

Dat verweerder heeft nagelaten de feiten zelf waarop verzoekster haar vrees voor vervolging en haar vlucht uit Slovakije baseert, te toetsen aan de Vluchtelingenconventie.

Dat verzoekster en haar familie wegens hun Rom-origine tal van problemen in Slovakije kenden. Dat verzoekster en haar familie in hun land worden gediscrimineerd, bedreigd, beledigd en mishandeld door de Slovaakse bevolking en de politie. Dat de Slovaakse autoriteiten de verantwoordelijke daders niet vervolgen. Dat de Slovaakse autoriteiten zelf verantwoordelijk zijn voor een institutioneel discriminatoir beleid ten

aanzien van de Roma. Dat de Slovaakse politie de zigeuners niet beschermt doch zelf gewelddadig optreedt tegen de Roma.

Dat uit het rapport aangaande de mensenrechten in Slovakije van het US Department of State, Bureau of democracy, Human Rights and Labor, "Country Reports on Human Rights Practices for 2000, Slovak Republic", februari 2001 duidelijk blijkt de Roma-bevolking in Slovakije, bedreigd, gediscrimineerd (anno 2000 zijn zij nog steeds het slachtoffer van discriminatie op vlak van tewerkstelling, behuizing, school, gezondheidszorg, toegang tot hotels, restaurant, zwembaden en de staatsadministratie) en mishandeld wordt (zelfs door de Slovaakse politie zelf) en dat de Slovaakse (hogere) autoriteiten weigeren de Roma bescherming te bieden tegen en tolereren zelfs het skinheadgeweld ten aan zien van de zigeuners (cf. http://www.state.gov/g/drl/rls/hapt/2000/eur/index.cfin?docid=868, "national/racial/ethnic minorities").

Dat het mensenrechtenorgaan van de Verenigde Naties, het Committee on the Elimination of Racial Discrimination, in haar eindbesluiten van haar 57ste zitting dd. 14.08.2000 Slovakije berispte voor haar discriminatoir woon-, school-, werkgelegenheids- en gezondheidsbeleid ten aanzien van de Roma en voor de straffeloosheid van racistische organisaties die Roma mishandelen (http://www.unhchr.ch/tbs/doc.nsf).

Dat uit voorgaande duidelijk blijkt dat verzoekster en haar familie, Roma, door hun origine in hun land vervolgd worden, zonder dat zij de bescherming kunnen inroepen van de Slovaakse (hogere) autoriteiten.

Dat verweerder in de bestreden beslissing het artikel 1, par. A, al. 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en de zorgvuldigheidsverplichting schendt, wanneer deze weigert de vluchtelingenstatus aan verzoekster toe te kennen.".

2.2. Overwegende dat, wat betreft de ingeroepen schending van de zorgvuldigheidsplicht, moet worden opgemerkt dat de verzoekende partij de door de Commissaris-generaal vastgestelde tegenstrijdigheden niet betwist; dat van een kandidaat-vluchteling mag verwacht worden dat deze, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig, op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de kandidaat-vluchteling aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève; dat de Commissaris-generaal in het huidige geval op redelijke gronden vaststelt dat een aantal tegenstrijdigheden de geloofwaardigheid van het asielrelaas van de verzoekende partij ondermijnen; dat, nu uit het voorgaande blijkt dat de Commissaris-generaal terecht heeft beslist dat de asielaanvraag van de verzoekende partij bedrieglijk is, er dan ook geen verder onderzoek meer gevoerd diende te worden naar de vrees voor vervolging van de verzoekende partij in haar land van herkomst; dat het bovendien niet volstaat enkel te verwijzen naar de algemene omstandigheden in het land van herkomst zonder deze op de persoonlijke situatie van de verzoekende partij te betrekken; dat de stelling van de verzoekende partij, dat de Commissaris-generaal in casu onzorgvuldig te werk zou zijn gegaan, niet kan worden bijgevallen; dat het oordeel van de Commissaris-generaal om de asielaanvraag van verzoekster als bedrieglijk te bestempelen niet kennelijk onredelijk is, gelet op de feitelijke gegevens van het dossier; dat, in zoverre het middel wordt geput uit de beweerde schending van artikel 1 A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (Conventie van Genève),

moet worden opgemerkt dat dit Verdrag geen rechtstreekse werking heeft, zodat de schending ervan als dusdanig niet dienstig kan worden ingeroepen; dat het middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vier juli tweeduizend en twee, door :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de H.	C. VERHAERT,	toegevoegd griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

C. VERHAERT. **M.-R. BRACKE.**